

Sagen sættes til Forhandling.

Finansministeren (N. Neergaard): Det nærværende Lovforslag er gaaet hurtigt og let igennem Landstinget med Tilslutning fra alle Partier. Den nugældende Regel er den, at en forsikret, som udtræder og opgiver sin Forsikring i Løbet af en Bonusperiode, skal have udbetalt Bonus for den forløbne Del af Perioden, og hvis den Bonusfaktor, som svarer til Periodens økonomiske Resultat, endnu ikke er fastsat, skal Bonus i Henhold til Loven af 30. Marts 1920 beregnes efter en Bonusfaktor af 6 pCt. Denne lave Faktor ansaas efter de Erfaringer, man sidst havde gjort, for passende, men den har senere vist sig at være alt for lav; det menes efter Anstaltens nuværende Stilling, at en Bonusfaktor af 9 pCt. vil ligge paa den sikre Side. I den Lov af 1920, hvorved en Bonusfaktor af 6 pCt. blev fastsat, bestemtes det, at den supplerende Bonus skulde fastsættes til Halvdelen af det overskydende disponible Bonusbeløb. Denne Brøk er imidlertid absolut for høj, naar man forøger Bonusfaktoren fra 6 til 9 pCt., og det foreslaas derfor ved nærværende Lovforslag at nedsætte den til det, der gjaldt før 1920, nemlig $\frac{1}{4}$. Resultatet heraf er, at de udtrædende forsikrede bliver retfærdigere behandlet, og Ændringen vil i øvrigt kun virke meget lidt; tager vi Femaaret 1921—25, vil den samlede Procent efter den tidligere Regel blive 10,6, efter den her foreslaaede Regel 10,55, det vil altsaa sige, der sker ikke nogen nævneværdig Forandring, men Resultatet vil blive mere jævnt og ligeligt end efter den nugældende Regel.

I 1920 indførtes der Tegning af Forsikringer paa det, man kalder „mindre gode Liv“. Denne Forsikringsform var endnu den Gang forholdsvis uprøvet, og Adgangen til Genforsikring var meget begrænset. Derfor ansaas det i 1920 for rigtigt at begrænse Maksimum for Forsikringer paa mindre gode Liv til 40 000 Kr., altsaa væsentligt lavere end det almindelige Maksimum for Statsanstaltens Forsikringer. Siden er der gjort væsentlig fyldigere og bedre Erfaringer, og der er etableret et meget frugtbringende Samarbejde med de private Livsforsikrings-selskaber, saa Erfaringsmaterialet er blevet fyldigere, og Bedømmelsen sker ved et Fællesudvalg af Læger og Aktuarer fra de deltagende Forsikrings-selskaber. Resultatet har nu vist, at Præmierne maa anses for at svare godt til Risikoen, og der er rigelig Adgang til Genforsikring, thi naar Grundlaget er fælles for alle Selskaber, vil Muligheden for Genforsikring i stort Omfang være

aabnet, og denne Mulighed er ogsaa blevet stærkt benyttet af Statsanstalten, som for de større Forsikrings Vedkommende genforsikrer langt den største Del. Derfor foreslaas det her at stryge denne særlige Grænse for de „mindre gode Liv“ paa 40 000 Kr. og sætte Grænsen til det samme som for Statsanstaltens almindelige Forsikringer.

I Landstinget er der indføjet en Paragraf, hvorved Finansministeren bemyndiges til at optrykke de gældende Bestemmelser om Bonus, saaledes som de vil blive ændret ved nærværende Lovforslag.

Man kan sige, at det i og for sig er urimeligt, at man skal gaa til Lovgivningsmagten for at faa indført saadanne Ændringer af rent teknisk Natur i Statsanstalten; Statsanstalten er jo et forretningsdrivende Selskab, og det naturlige vilde ubetinget være, at slikt kunde gøres af Statsanstalten selv med Finansministeriets Billigelse. Imidlertid er Loven saaledes, at det har været nødvendigt at gaa til Rigsdagen, og det er det, der sker ved nærværende Lovforslag.

Jeg antager, at der lige saa lidt i dette Ting som i det andet høje Ting vil kunne rejses Indvendinger mod Lovforslaget, og jeg vil meget bede om, at det maa blive gennemført hurtigt, saaledes at det kan træde i Kraft inden Nytaar og være gældende ved det endelige Arbejde med Hensyn til Bonusuddelingen for Perioden 1921—25.

Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til velvillig og hurtig Behandling.

Jensen (Broby): Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget.

Gerhard Nielsen: Jeg maa hilse med Tilfredshed, at Statsanstaltens Forhold er blevet saaledes, at man fra Statsanstalten for Livsforsikring mener at kunne foreslaa Udbetalingsprocenten til de forsikrede, der udtræder i en Bonusperiode, forhøjet fra 6 til 9 pCt., og vi skal fra vor Side ikke indvende noget imod, at Lovforslaget gennemføres hurtigt. Jeg maa kun gøre den Bemærkning, at det maa være under den Forudsætning, som jeg formoder ogsaa har været til Stede ved den Beregning, der er foretaget af Statsanstalten og fra Ministeriets Side, at den Procent, der nu fastsættes for de forsikrede, der udtræder i Bonusperioden, ikke ventes at skulle forskydes væsentlig i den kommende Tid, idet dette naturligvis vilde være uheldigt. Det vil være heldigt, om der fastsættes en Procent, som kan forventes at kunne holde i en ret lang Tid. Det forekommer mig, at det er fuldt for-